

Pentru Babi, Bibi și Coca

Text: Cristina Andone

Ilustrații: Adriana Gheorghe, Sebastian Oprea, Thea Olteanu

Design: Adriana Gheorghe

Copertă: Adriana Gheorghe, Sebastian Oprea

Redactor: Maria Tănăsescu

Lector: Roxana Popescu

Tehnoredactor: Alexandru Csukor

Consultant muzical: Ioana Damian Bitere (Music Area Studio)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDONE, CRISTINA

Chopin și balada stropilor de ploaie / Cristina Andone ;

il.: Adriana Gheorghe, Sebastian Oprea, Thea Olteanu. -

București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-0965-5

I. Gheorghe, Adriana (il.)

II. Oprea, Sebastian (il.)

III. Olteanu, Thea (il.)

087.5

© Nemira, 2021

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Nocturnă

— Ei bine, eu nu dorm noaptea! zise Chopin. Nu pot să dorm. E atât de plictisitor să stau în pat și să nu fac nimic! Să nu văd nimic...

Spiridușul Mozart îl privea pe Chopin cu părere de rău.

— Dar e atât de plăcut să te cuibărești în patul moale! Să simți cearceaful rece sub plapuma caldă! Uite, dacă mă gândesc bine, perna și plapuma sunt prietenii mei preferați.

— Dragul meu, îi spuse atunci Bach. Somnul e ca un apus. Vine încet-încetișor, pe neștiute. Ți-ar plăcea ca soarele să cadă dintr-o dată și să se facă întuneric ca și când ai sufla într-o lumânare? Nu cred. Ai pierde tot concertul de culori, de la roșu la portocaliu și violet. Așa e și când te duci la culcare, după o zi de muncă. E tare bine să simți cum îți picură somnul pe gene, cum se face cald și liniște și cum apoi te leagănă visele.

În van. Chopin pleca din căsuța lui de cum se lăsa întunericul. Se urca într-o mică barcă și începea să cânte cu degetele pe apa lacului. Punea mici lumânări în coji de nucă și le dădea drumul să lumineze pe râu la vale.

Până într-o zi când...

O bufniță imensă ateriză chiar lângă spiridușul nostru și începu să îl mângâie cu aripile și să îl dezmierde cu ciocul coroiat.

— Hei, lasă-mă! zise Chopin și aproape căzu din barcă.

Bufnița, nimic. Pup. Pup. Îl înhăță apoi de eșarfă și îl purtă în zbor peste Pădurea Muzicală până în scorbura ei din vârful unui frasin bătrân.

— Puiuțul meu! Nu-ți fie teamă! Mama are grijă de tine, îi spuse ea și îl înveli cu multă grijă cu niște iarbă uscată.

– Dar nu sunt o bufniță! Sunt...

– Of, drăgălașule! Sigur că ești o pasăre de noapte! Te-am văzut cum stai treaz când toți ceilalți merg la culcare.

În zilele următoare, în zadar încercă Chopin să o convingă pe bufniță că este un spiriduș-compozitor. Aceasta îl mângâia cu drag, îl căuta de purice și îl trimitea la culcare cum răsărea soarele. Seara, îi aducea apă în cioc. Și îl îmbrăcia cu bunătați păsărești:

– Melci delicioși? Corcodușe răscoapte? Gata știi! Cred că ai prefera niște gândăcei crocanți!

– Nu, nu și nu! îi răspundea Chopin, mușcând dintr-un măr pădureț.

Tare ar fi vrut să doarmă, dar era întuneric și bufnița îl tot împingea cu ciocul să stea treaz. Îi era dor să vadă iarba verde și roua colorată de pe flori. Însă cum se făcea ziuă, pasărea cea durdulie îl îndemna la culcare și îl îmbrățișa cu aripile să îi țină de cald.

În prima noapte cu lună plină, lui Chopin îi veni o idee.

– În seara aceasta, când luna plină va răsădi peste pădure, se va auzi muzica pianului vrăjit, îi spuse el bufniței. Nimeni cu știe unde este ascuns acest pian, dar cel care îl va găsi primul va primi un dar rar.

– Îmi plac darurile! Ce ar putea fi? Oare un glob în formă de ciupercă? Sau o prăjiturică de zahăr ars cu pudră de lăcuste? întrebă bufnița curioasă.

– Sigur e ceva de-li-cios. Crezi că m-ai putea lua în zbor să văd și eu pianul fermecat? o întrebă Chopin.

Bufnița se codi puțin. Dar gândindu-se că puiuțului ei i-ar prinde bine o prăjitură magică ca să se mai înzdrăvenească, spuse da-buhu-da. Și porniră în zbor spre Pădurea Muzicală. Spiridușul simțea cum se zbârlesc fulgii de pe spatele bufniței. Se ținea bine de urechile ei ciulite și încerca să nu privească în jos.

Oooh, ce mici păreau căprioarele care își adăpau puii în Râul Minor! Ce liniștitor se vedea casa lui Bach de lângă nuc, cu fereastra de la cămară abia luminată. Ce bucurie, iată turnul lui Beethoven cum luminează ca un far printre frunzele stejarului bătrân! Vruuum... Un nou viraj și au trecut de ferestrele luminate ale lui Mozart. Încă puțin... Da, au trecut și de cele șapte izvoare! Iată lacul. O muzică limpede răsună dincolo de ramurile unor sălcii.

– Sttt... spuse bufnița. Auzi?

– Da, spuse spiridușul, în șoaptă.

Erau primele note dintr-o nocturnă.

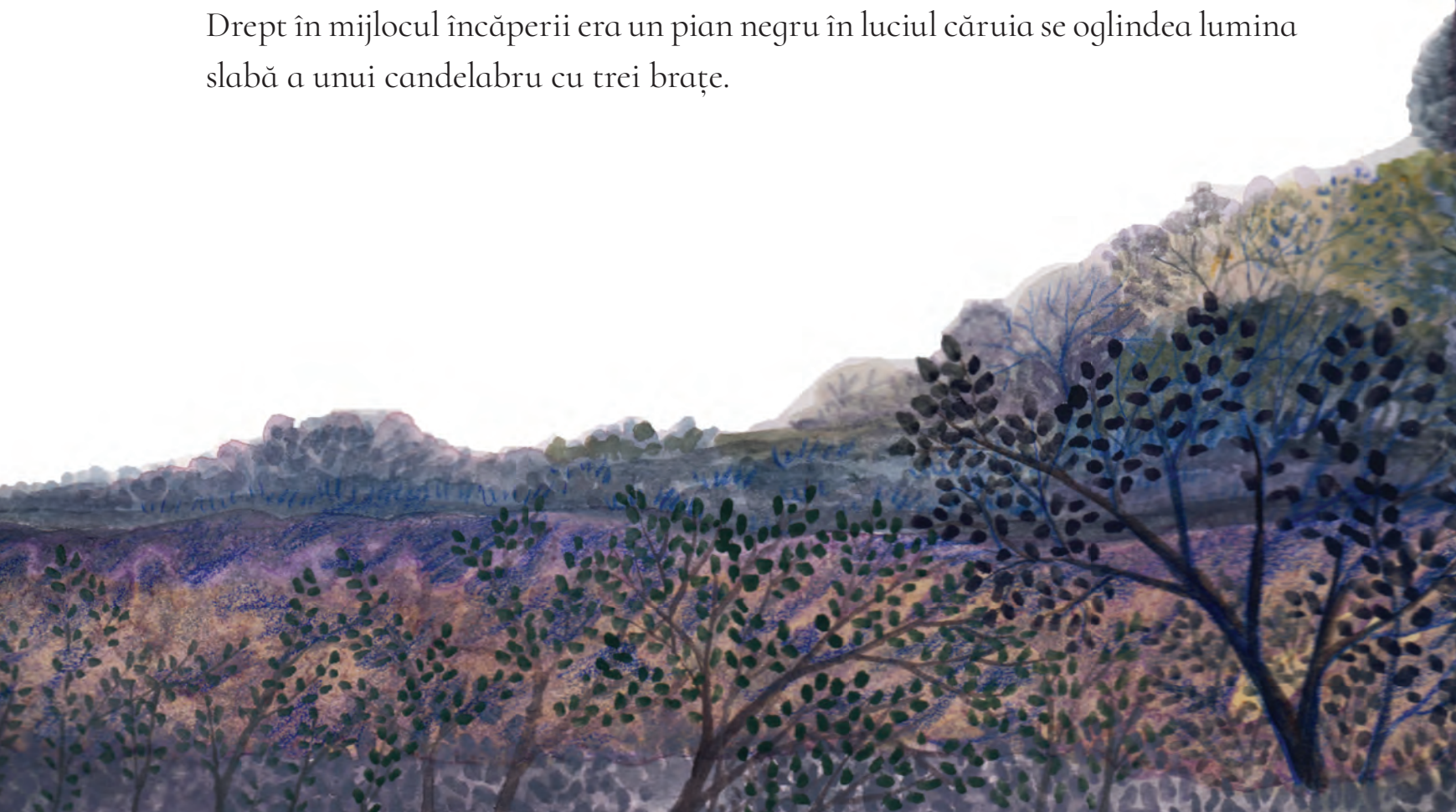
– *Chhrezi că e pianul vhrăjit care cântă singhur în noapte?* hărăi bucuroasă bufnița, cu vocea dogită de vântul nopții.

Dar Chopin era prea emoționat ca să răspundă. Pianul lui drag era acolo. Aproape. Atât de aproape. La câteva bătăi de aripă. La câteva bătăi de inimă. Bufnița ateriză chiar pe pragul căsuței spiridușului, în salcia plângătoare.

Chopin coborî cu un salt și deschise ușa.

– Suntem primii! Ura! zise bufnița rotindu-și ochii.

Drept în mijlocul încăperii era un pian negru în luciul căruia se oglindea lumina slabă a unui candelabru cu trei brațe.

De o parte și de alta, ca niște străjeri, stăteau două vase înalte. Din ele se revărsau violete, orhidee, ortensii într-o cascadă de petale și de parfum. Clapele pianului se mișcau când mai repede, când mai încet, ca atinse de mâinile capricioase ale vântului.

– Unde e premiul nostru? Unde e prăjitura surpriză? întrebă bufnița.

Spiridușul dădu la o parte o draperie de catifea. Și scoase dintr-un dulap o cutie rotundă. Înăuntru se vedeau patru tarte cu struguri decorate cu note muzicale confiate.

– Uite... Sper să îți placă!

– Aș fi preferat o singură plăcintă cu melci dar garnisită cu molii, spuse bufnița, un pic tristă.

– Ascultă, îmi pare rău că trebuie să te supăr, dar eu chiar nu sunt puiul tău. Sunt compozitor. Uite pianul. Uite partiturile scrise de mine. Aici sunt acasă. Nu mă pot întoarce în scorbura ta cu iarbă uscată. Sunt sigur că la primăvară vei cloci multe ouă din care vor ieși niște puișori drăgălași care nu vor dormi noaptea.

– Dar nici tu nu dormi noaptea, bufni bufnița.

– Nu și de acum înainte, spuse Chopin căscând și urcându-se în patul său cu baldachin și perdele de mătase.

Ce credeți că a făcut Chopin după ce bufnița și-a luat tristă zborul către scorbura ei? Da, s-a culcat. De atunci, Chopin compune muzică despre noapte, lună și stele. Dar, cum apune soarele, se duce grăbit la culcare. Probabil că se teme să nu îl vadă bufnița. Sau poate a început să-i placă să se legene în somn, în timp ce afară e vânt și ploaie și întuneric.

Nocturnă: o compoziție romantică pentru pian, visătoare, melancolică, misterioasă.

Fantezie

Un căluț înaripat trecu-n goană printr-o ploaie de stropi grăbiți. Munți pictați strâmb pe cer. Pomi ținând cu degete reci bucăți de ceață.

– Gata, Vis, am ajuns! Chopin descălecă grăbit.

Într-o grădină somnoroasă, lângă tufe de culoarea umbrei, dormea un mic ochi de apă pe care picăturile de ploaie nu lăsau nicio urmă. Chopin încercă unda neclintită cu vârful pantofului. Și păși în cer.

– Viiin! necheză căluțul și sări drept în băltoacă, aruncând tocmai în lumea viselor cioburi de apă.

În cer era noapte adâncă. Vis se lovi de o mică stea care tresări, sclipind de trei ori. Spiridușul o mângâie însă ușurel pe creștet și aceasta se înfășură din nou într-un nor de somn.

Frunze, petale, vise-n vânt...

– Ce căutăm în cer? Șopti căluțul înaripat, ocolind un vis cu briose.

– Șșșșt! Chopin își duse degetul la buze, după ce îl înmuie în mierea unei comete proaspăt-coafate.

Un vis de iepuraș țopăi drept spre ei, târând niște morcovi și un pat înfostat de varză creață. Dintre pene și paiete, scliffea visul de bal al unei tinere fete. La un viraj neatent către al nouălea cer, acesta aproape se ciocni de o sticlă de lapte care zbura tihnit alături de o jucărie puțin cam roasă.

– Privește! arată spiridușul în depărtare.

– Căpița aceea delicioasă de fân care plutește drept spre noi?

– Nu, acela este visul tău!

– Gardul de argint, numai bun de sărit? Sau merele de aur cu parfum dulce, învăluitoare?

- Poți să te oprești din visat? Uite acolo...
 - Gata, văd ! Lângă degetul arătător al aceluia pui de stea...
 - Mai la stânga. Este...
 - O ploaie muzicală!
- Căluțul Vis și spiridușul Chopin zburară drept spre ea,
prin stropii calzi, în mi minor.

În apropiere, un vis violet de zână îi privea,
clipind din genele-i întoarse ca o cheie fa.

**NU AVEM
ZĂNE DE
VÂNZARE**

*O mică zână
cu ochi albaștri
și păr de ceată*

CONFETĂRIA CALMĂ